

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.93/2021/33. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. évi június hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az emberkereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2021. július 06. napján kelt 17.B.30/2020/144. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Terhelt1 I. r. vádlott terhére rótt emberkereskedelem büntette minősítésből a c) pontra utalást mellőzi, a felbújtóként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntette 2 rendbeli.

Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 6 (hat) évre enyhíti.

A Magyar Államkincstárhoz az ORFK által pénzletétként befizetett – P109. szám alatti – 26.500,- (Huszonhatezer-ötszáz) Ft bűnjel pénzt jelenleg a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala BL00115/2022/1. szám alatt kezeli letétként.

Az állam által viselt bűnügyi költség összege 654.383,- (Hatszázötvennégyezer-háromszáznyolcvanhárom) Ft.

Egyebekben Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 28.800,- (Huszonnyolcezer-nyolcszáz) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás

[1] A Székesfehérvári Törvényszék 2021. július 06. napján kelt 17.B.30/2020/144. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberkereskedelem büntetében (Btk. 192. § (2) bekezdés, (3) bekezdés c) pont, i) pont) és felbújtóként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont). Ezért őt, mint visszaesőt – halmazati büntetésül – 8 év 6 hónap szabadságvesztésre, valamint 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A Veszprémi Törvényszék 2014. szeptember 17. napján jogerős 10.Bpk.63/2014/6. számú határozatával kiszabott 13 év 10 hónap

szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Az I. r. vádlottal szemben 1.399.000,- Ft erejéig vagyonekbobzást rendelt el.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, aa) alpont). Ezért őt 1 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a II. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[3] Terhelt3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, aa) alpont). Ezért őt 1 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a III. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[4] A törvényszék Terhelt4 IV. r. vádlottat az ellene emelt folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetének (Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, aa) alpont) vádja alól felmentette. A

[5] A törvényszék ítélete ellen az ügyész az I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak terhére, ezen belül a IV. r. vádlott vonatkozásában bűnösség megállapítása és a vádiratban indítványozott büntetés kiszabása, továbbá az I. r., II. r. és III. r. vádlottak terhére, a vádiratban írt tényállással és minősítéssel megegyező ítéleti tényállás és minősítés megállapítása, emellett az I. r. vádlott vonatkozásában annak megállapítására, hogy felbujtóként elkövetett pénzmosás büntette a tettesi cselekményekhez igazodóan 3 rb. cselekmény, ezentúl valamennyi vádlott esetében a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítása, és így az I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

[6] Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. vádlott felmentésért, a II. r. vádlott és védője felmentésért, a III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[7] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.219/2020/13-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított formában tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Rámutatott, hogy a a felülbírálat valamennyi vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetőeljárás szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjai alapján – mivel az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, illetve a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett – részben megalapozatlannak tartotta. Ugyanakkor a részleges megalapozatlanságot az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, annak kiegészítésével, illetve a helyes ténybeli következtetés levonásával kiküszöbölhetőnek ítélte.

[8] A tényállásból mellőzendőnek tartotta a [41] bekezdésben írt ténymegállapításokat, az [54] bekezdésből a „Terhelt4 IV.r. vádlott bűnösséget nélkülöző segítségével” szövegrészt, valamint az [55] bekezdésben írt ténymegállapításokat. A tényállást az ügyiratok tartalma alapján kiegészíteni indítványozta azzal, hogy az Cím1. szám alatt 2019. november 13. napján tartott házkutatás során egybek mellett az I. r. vádlott nevére kiállított bankkártya, 1 db tanú1 nevére kiállított banki értesítő levél, 1 db tanú1 nevére kiállított bizonyítvány, 1 db selfie fénykép tanú1ról, 1 db tanú1 nevére kiállított német nyelvű irat, 1 db a III. r. vádlott nevére kiállított bankkártya került lefoglalásra. Érvelése szerint az 1. számú tanú vallomása alapján

az a ténymegállapítás tehető, hogy az Cím1. szám alatti ingatlanban lakó személyek tisztában voltak azzal, hogy a II-III. r. vádlottak folyószámlájáról a II-IV. r. vádlottak által felvett összegek az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményből származnak. Ezekből a tényekből pedig az a helyes ténybeli következtetés vonható le a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja alapján, hogy a IV. r. vádlott tudott az általa felvett pénzüsszegek eredetéről, tudomással bírt arról, hogy az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményből származó jövedelem megszerzéséhez és ezt követő elleplezéséhez nyújt segítséget.

[9] A fellebbviteli főügyészség szerint a törvényszék a tényállásból helyes következtetést vont az I-III. r. vádlottak büntetőjogi felelősségére. Az elkövetéskori Btk. alkalmazásával és a II-III. r. vádlottak terhére rótt bűncselekmények jogi minősítésével egyetértett, illetve a korrekciózott tényállás alapján a IV. r. vádlott bűnösségét is aggálytalanul megállapíthatónak tartotta folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont). Rámutatott azonban, hogy mivel az I. r. vádlott a tényállás szerint a II-IV. r. vádlottakat bujtotta fel eredményesen a pénzmosásra, ezért az I. r. vádlott terhére rótt pénzmosási cselekmény 3 rendbelinek minősül.

[10] A tényállásból az a jogi következtetés vonható le, hogy az I-IV. r. vádlottak között a pénzmosás tekintetében bünszövetség létesült, mely súlyosító körülményként értékelhető. A IV. r. vádlott bűnösségének megállapítása esetén enyhítő körülményként kell értékelni büntetlen előéletét, súlyosító körülmény ugyanakkor a társas elkövetés, míg a II-IV. r. vádlottak tekintetében nem enyhítő körülmény a bűncselekménnyel érintett időszak viszonylag rövidebb volta.

[11] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezésekkel kapcsolatban kifejtette, hogy a IV. r. vádlott bűnösségének megállapítása folytán az érdekében eljáró kirendelt védő díját, 532.800,- Ft-ot köteles viselni. A költségjegyzék 1. és 2. tételeszámai alá bejegyzett szakértői díjak szükségtelenül merültek fel, ezért azok összege, 121.583,- Ft a Be. 574. § (3) bekezdése alapján az állam terhén marad. Az I. r. vádlott érdekkörében a 3. és 13. szám alatt bejegyzett tanúk útiköltségének díjaként 15.455,- Ft merült fel, melyet az I. r. vádlott köteles viselni a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[12] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla, figyelemmel a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. tv. 211. § (2) bekezdésére is, a Be. 598. § (2) bekezdése alapján, tanácsulésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, állapítsa meg, hogy az I. r. vádlott terhére rótt pénzmosási bűncselekmény 3 rendbelinek minősül, a IV. r. vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerinti pénzmosás büntetében, az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mértékét súlyosítsa, a II. r. és III. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és a felfüggesztés mértékét súlyosítsa, a IV. r. vádlottat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönbüntetésre ítélje, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján meghatározott időtartamra függessze fel, illetve a fentiek szerint korrigálja a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést.

[13] Az I. r. vádlott fellebbezésének indokolásában a bizonyítékok helyes értékelését kérte az ítéltáblától. Álláspontja szerint elfogultság érhető tetten az ítélet indokolásában, súlyosan iratellenes, amely nyomon követhető a bizonyítékok értékelésében. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben komolyan kérte tanúlt, hogy az életmódjával hagyjon fel, melynek eredményeként 2019. augusztus 28. napján munkába állt. Hozzáfűzte, hogy mindezt a lehallgatott és általa pontosan megjelölt és ismertetett telefonbeszélgetések is alátámasztják. Megjegyezte azonban, hogy hiányosak voltak a nyomozó hatóság által papírra kinyomtatott telefonbeszélgetések, és sem az ügyészség, sem a bíróság nem hallgatta meg a hanganyagot, továbbá a bíróság nem a megfelelő sorrendben olvasta fel a

telefonbeszélgetéseket. Mindez pedig oda vezetett, hogy nem tudott megfelelően védekezni, a bíróság feltételezésekre hagyatkozott, és hibás, a valóságnak nem megfelelő következtetéseket vont le, a bizonyítékokat nem összességében értékelte. Mindezekre azonban hiába hivatkozott, a törvényszék figyelmen kívül hagyta. Kiemelte azt is, hogy tanú1 már a vád időszakában is beszélt telefonon a jelenlegi férjével, tanú12-vel, akit azonban a törvényszék nem hallgatott ki tanúként, ezért az ő kihallgatását kérte az ítéltáblától. Emellett tanú11 kihallgatását is kérte, valamint azt, hogy Terhelt3 és Terhelt2 telefonbeszélgetését is tegye a bíróság a tárgyalás anyagává.

[14] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában az I. r. vádlott felmentését kérte az emberkereskedelem és a pénzmosás vádja alól, bűncselekmény hiányában, másodlagosan a büntetés lényeges enyhítését, szabadságvesztés kiszabásának a mellőzését.

[15] Kifejtette, hogy az ítélet szerint tanú1 2019. márciusától 2019. augusztus 15.-ig végzett prostitúciós tevékenységet. Hozzáfűzte, a Fejér Megyei Főügyészség Győri Ítéltáblához intézett átiratában ezzel kapcsolatban azt rögzítette, hogy a tanú13 és a tanú14 ellen indult eljárások időszakában, 2019. augusztusában megváltozott a lehallgatott beszélgetések hangvétele, azt követően az ügyészség álláspontja szerint Terhelt1 már nem követett el bűncselekményt tanú1-vel kapcsolatban. Védenca azonban korábban sem tanúsított bűnös magatartást, a legkevésbé folytatott emberkereskedelmet. Az ítéleti tényállás is rögzíti, hogy „Terhelt1 2019. tavaszán, és nyár elején pár alkalommal, mintegy felszólította, felkérte arra tanú1 sértettet, hogy hagyjon fel a prostitúciós tevékenységével és változtasson vele együtt életmódot, mert különben tanú1 nem élhet vele együtt”. Álláspontja szerint e körben az ebben az időszakban rögzített beszélgetések is alátámasztják, hogy nem valamiféle „alibi” meggyőzés folyt, hanem konkrét állások keresése tanú1 számára, majd ez folytatódott 2019. augusztus 14.-e után is úgy, hogy eredményre is vezetett. Ennek a ténynek a mellőzése a vádiratból és az ítéleti tényállásból súlyos egyoldalúságot tükröz. Terhelt1 magatartásában, tanú1 prostitúciós tevékenységéhez való viszonyulásában ugyanis változás nem következett be, ráadásul tanú1 - némi kihagyással - ezt követően is folytatta a szexuális szolgáltatások nyújtását. Ebből adódóan nem fogadható el a vád és annak alapján az ítéleti tényállás 2019. augusztus 15. előtti időszakra korlátozása, mert az az álláspontja szerint alaptörvényt sértő, mellyel kapcsolatban hivatkozott a 10/2021. (IV. 7.) AB határozatra is. Nem dönthet tehát törvényesen úgy az ügyészség, hogy egy ponton egyszerűen megszakítja a cselekmények leírását, hacsak azok abba nem maradnak.

[16] Ezzel összefüggésben rámutatott, arra sincs lehetőség, hogy amennyiben a leplezett eszközök használata az elrendelés okának a megszűnését, illetőleg a cél megvalósulását jelzi, azt tovább folytassák. Ennek ellenére 2019. augusztus 22-én, tehát a terheltnek a vád képviselője szerinti magatartás- és hangnemváltását követően a Székesfehérvári Járásbíróság a leplezett eszközök használatát Terhelt1-nal szemben meghosszabbította 2019. október 10-ig. Mindez azt követően történt, hogy az ügyész álláspontja szerint vád alapjául szolgáló tevékenységet védenca már nem folytatott, sőt, ezt követően, ügyészi indítványra újból meghosszabbította a bíróság a leplezett eszközök használatára szóló engedélyt, 2019. október 31-től 2020. január 7-ig.

[17] Érvelése szerint ehhez képest a vádidőszak meghatározása önkényes volt, sértette a tisztességes eljárás követelményét, szükség lett volna az azt követően keletkezett bizonyítékok értékelésére, a korábbiakkal való összevetésére is. Ilyen körülmények között súlyosan egyoldalú az ítéletnek a tavaszi, nyáreleji „mintegy” lebeszélésről szóló megállapítása, szemben azzal a ténnyel, hogy tanú1 el is hagyta a szexuális szolgáltató pályát, aminek Terhelt1 nagyon örült. Ha a dolgot folyamatában nézzük, akkor jól érzékelhető, hogy a tavasztól folyamatosan ismétlődő felszólítás számos esetben vezetett konkrét álláskeresésre a sértett részéről, végül sikerült is elhelyezkednie.

[18] Hiányolta a pártatlanságot is, sérelmezte a Fejér Megyei Főügyészség ügyben kiadott sajtóközleményeit, amely utóbb kihatott az 1. számú tanú kihallgatására, az ügyész tárgyaláson elhangzott, az I. r. vádlott előéletére vonatkozó megnyilvánulásaira. Álláspontja szerint a pártatlanság hiányáról tanúskodik az az ítéleti megállapítás is, ami szerint a 3. számú tanú vallomása azt a bizonyításra nem szoruló tény is igazolja, hogy a prostituáltak élete nem felhőtlen boldogság, ezzel szemben az ítélet indokolása szerint „Terhelt1 pedig pont egy olyan nőt festett le a bíróság előtt, mint aki vidáman, boldogan árusítja ki magát, akinek ennél jobb nem is lehetne, ettől jobbat nem is kíván magának”, mivel védence ezt nem így mondta, azaz a törvényszék az ítéletben olyan hamis színben tüntette fel Terhelt1ot, mint aki a prostitúciót magasra értékeli. Ismételten kifogásolta az I. r. vádlott letartóztatásának fenntartásával kapcsolatos bírósági határozatok szófordulatait, amelyek szerinte a bíróságok elfogultságára utalnak, mindezekkel kapcsolatban pedig utalt az Alkotmánybíróságnak a bíróság pártatlanságával kapcsolatos 67/1995. (XII. 7.) és 20/2005. (V.26.) AB határozatában, a jogirodalomban és a nemzetközi egyezményekben foglaltakra is.

[19] A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban kifejtette, hogy a leplezett eszközök használata során rögzített igen nagyszámú beszélgetéshez képest nyilvánvaló, hogy a Terhelt1 és tanú közötti viszony lényegét, az esetleges hatalmi helyzet fennállását a rendelkezésre álló anyagból is fel lehetett tární, a pénzküldések pedig egyéb módon is bizonyíthatók. Ehhez képest azonban hiányoznak azok az adatforrások, amelyek alá tudnák támasztani – vagy éppen cáfolni – a feltételezéseket Terhelt1 toborzási szándékára, sőt: több prostituált foglalkoztatására, holott azok nélkül a vádirati tényállás lényeges pontjai felderítetlenül maradtak. Többször szóba került például a sógornője, aki egyes adatok szerint lakott tanú szombathelyi lakásában is, és pénzt is adott fel védence részére, ennek ellenére nem hallgatták ki. Emellett az első gyanúsított kihallgatás során Terhelt1 által felsorolt nők valamennyien erősíthették vagy cáfolhatták volna legalább a toborzásra vonatkozó következtetést, de sem a nyomozás, sem a későbbi eljárási szakaszok során nem került sor ennek a vallomásnak az ellenőrzésére úgy, hogy a megjelölt személyek nyilatkozatait beszerezték volna.

[20] Álláspontja szerint a bizonyítékok értékelése egyoldalú, esetenként - például az elfogáskor használt gépkocsinak az I. r. vádlotthoz kerülését illetően - a fegyveregyenlőség elvét sértően pártos. Elismerte, hogy Terhelt1 vallomásait illetően kétségtelenül meg lehet állapítani, hogy azok tartalma egyes kérdésekben változott az eljárás során. Ebből a töretlen és szakmailag elvárt bírói gyakorlat szerint azonban az következik, hogy ezeket a vallomásokat fokozott gonddal kell vizsgálni és értékelni, összevetve azokat az eljárás egyéb adataival. E körben megjegyezte, hogy az I. r. vádlott a 2019. november 13. napján tett vallomását a későbbiekben nem tartotta ugyan fenn teljes egészében, azonban olyan részletes nyilatkozatot tett - egyebek mellett az akkori gyanú és az egész ügy szempontjából fontos nőkapcsolatairól -, amely tételesen ellenőrizhető lett volna. Ez a kontroll azonban elmaradt, illetve nem történt meg a lehallgatott beszélgetések tartalmának érdemi összevetése sem a bizonyítás egyéb anyagaival. Kifogásolta azt is, hogy a bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság a résztvevők általa feltételezett érzéseiből, gondolataiból vont le következtetést az érintett résztvevő személyiségére.

[21] Hozzáfűzte, hogy a sértetti vallomásokra is alkalmazandó a sokoldalú ellenőrzés követelménye, hiszen a cselekmény elszenvetője a dolog lényegéből fakadóan szintén érdekelt. Ezért tanúlnak a Terhelt1cal, de másokkal folytatott lehallgatott beszélgetései is nagyon fontosak, mint ahogy az édesanya nyilatkozatai is, melyek mind azt támasztják alá, hogy tanú nem mutatta semmi jelét annak, hogy emberkereskedelem áldozatául esett volna.

[22] Az I. r. vádlott toborzási szándékával kapcsolatban utalt arra is, hogy a leplezett eszközök használatának engedélyezéséről szóló határozatok indokolása minden esetben

azonos volt: a rendelkezésre álló információk szerint Terhelt 1 anyagi haszonszerzés céljából nőket szervez külföldi prostitúciós munkára, keresetükből pedig rendszeresen részesül. Ehhez képest azonban nem volt olyan telefonbeszélgetés, amely arról szólt volna, hogy Terhelt1 nőket keres prostituálnak, prostituáltként dolgozó személyt arra beszélt volna rá, hogy neki dolgozzon, vagy nem prostituáltként személyt arra vett volna rá, hogy a továbbiakban prostituáltként dolgozzon; az I. r. vádlott toborzási szándékát a törvényszék sem a leplezett eszközökből származó bizonyíték alapján találta bizonyítottnak. Így álláspontja szerint a leplezett eszközök alkalmazásának Be. 214. § (5) bekezdés a), b) és c) pontjában írt konjunktív feltételei nem álltak fenn, a leplezett eszközök alkalmazása legfeljebb az első alkalommal lehetett volna törvényes, amennyiben fennálltak az indítványt megalapozó tények, viszont arról a védelemnek nincs tudomása. Ekként a nők külföldi futtatására, valamint a toborzásra vonatkozó feltételezés aplotalansága nyilvánvaló volt már az első lehallgatási időszak lezárásakor, és az egyéb adatszerző tevékenység sem tárt fel semmi olyan körülményt, ami arra utalt volna, hogy akár 2019. októberét követően ilyen információkhoz jutott a nyomozó hatóság. Így a leplezett eszközök alkalmazásának törvényi feltételei a törvényszék értékelésével ellentétben nyilvánvalóan nem álltak fenn. Végezetül utalt arra is, hogy egyetlen tanú, így az 1. és 3. számú tanú sem beszélt arról, hogy Terhelt1 nőket keresett „futtatás” céljából, azaz az I. r. vádlott semmiféle toborzási tevékenységet nem folytatott, erre vonatkozó bizonyíték nem létezik, a vádirat és az ítélet megállapításai erre vonatkozóan iratellenesek, és pártosságról tanúskodnak.

[23] Kifejtette továbbá, hogy megítélése szerint emberkereskedelem a jelen ügyben törvényesen nem állapítható meg, következésképpen a minősített esetek megvalósulásáról sem lehet beszélni. Megjegyezte, hogy a nyomozó hatóság és a felügyeletet ellátó ügyészség álláspontja szerint sem állt fenn emberkereskedelem gyanúja 2020. május 4-ig, amikor egy folyamatos gyanúsított kihallgatás keretében közölték védencével a minősítés megváltozását. Érvelése szerint az emberkereskedelem azért került a világ bűnüldözése érdeklődésének a középpontjába, mert azt tipikusan bűnszervezetek követik el nők külföldre vitelével és szorult helyzetük kihasználásával. A kizsákmányoló nem a megélhetéséért küzd, hanem gazdagszik, márpedig a jelen ügyben a kizsákmányolás nem csupán célként, hanem tényleges viszonyként is megjelenik. Ehhez képest az I. r. vádlottal együtt lakó, őt ismerő tanúnak az a megállapítása, hogy „Terhelt1 nagyon szegény volt”, nem egyeztethető össze az emberkereskedelem feltételezésével. Az ítélet szerint is Terhelt1nek a saját tevékenységéből származó jövedelmének havi átlaga 150.000,- Ft körül volt, ami a gyermektartási kötelezettségeire is tekintettel nem volt elég a számára. A lehallgatott beszélgetések során többször felmerült, hogy Terhelt1nek szüksége van a támogatásra, hogy az a saját céljait szolgálja. Nem felel meg tehát a valóságnak az a feltételezés, hogy ebben a tekintetben félrevezette volna tanúlt. A relevancia tekintetében tévesnek ítélte ezért az indokolás azon megállapítását, hogy a megélhetés fedezetének a biztosítására kellett a pénz. Ez ugyanis a kitartottság esetén valóban releváns, az emberkereskedelem megvalósulása szempontjából viszont közömbös. Kiemelte azt is, hogy Terhelt1 nem tagadta, vitte tanúlt Szombathelyre, de más településekre is, azaz a „szállítások” nem a prostitúció előmozdítását szolgálták. Ezzel szemben azoknak a személyeknek a felkutatása, akik közvetlenül a szolgáltatás színhelyére vitték a sértettet, nem történt meg, holott az emberkereskedelem tényállásában is szereplő „szállítás” nyilvánvalóan inkább így állapítható meg. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság anélkül állapította meg, hogy az I. r. vádlott a járművek váltogatásával azt próbálta elfedni, hogy rendszeresen jár Település1-re egy prostitúciós tevékenységet folytató hölgyhöz, hogy erre bizonyítást vett volna fel, továbbá nem vizsgálta azt sem, hogy az elfogásakor használt VW Golf miként került Terhelt1hoz, mindössze tanú8 felolvasott vallomása alapján rögzítette, hogy se szóbeli, se írásbeli dokumentációval nem tudta alátámasztani a birtok jogosságát, holott az I. r. vádlott kérte azon személyek kihallgatását,

akiktől a saját állítása szerint a gépjárművekhez hozzájutott, de azt a bíróság elutasította. Ez azonban súlyosan sérti a nemzetközi egyezményekben rögzített tisztességes eljárás részét képező fegyveregyenlőségi elvet, hogy egy olyan tanú nyilatkozatát tette a tárgyalás anyagává és értékelte, aki valóban csak arról tudott beszélni, hogy fogalma sincs semmiről.

[24] Kiemelte, hogy az eredeti, 2019. november 13. napján közölt gyanúsítás üzletszerű kerítés és kitartottság volt, amely minősítés teljesen korrekt volt az akkor megállapított tényálláshoz képest. Megdőlt azonban az a feltételezés, hogy az I. r. terhelt bírta rá prostitúció végzésére tanult. Így az eljárás során megállapított tényekből az következik, hogy legfeljebb a kitartottság merülhet fel, figyelemmel arra is, hogy a nyomozó hatóság és a vád a későbbiekben sem jelölt meg olyan bizonyítékokat, amik indokolnák az emberkereskedelem megállapítását az üzletszerű kerítéssel és kitartottsággal szemben. Álláspontja szerint nincs is olyan bizonyíték, amelyből kiderülne a minősítés szempontjából döntő jelentőségű mozzanat: a kizsákmányolási cél, azzal összefüggésben pedig tanúl emberkereskedelem-áldozati szerepe. Abból kell tehát kiindulni a ténybeli alapok változatlansága mellett, hogy legfeljebb az alaki halmazat problémája merülhet fel. A valóságos a jogi tárgyak eltérése miatt nyilvánvalóan nem, a vád és az ítélet sem jutott ilyen következtetésre. Az természetesen tagadhatatlan, hogy a kerítés és az emberkereskedelem jelen ügyben felhívott tényállásai között van átfedés. Látszólagos alaki halmazat azonban szintén nincs, hiszen az egyes tényállási elemek egyezése ellenére az emberkereskedelem által megkívánt kizsákmányolási cél – ami tárgyunk szempontjából abban különbözik az üzletszerűségtől, hogy a kiszolgáltatott helyzet kihasználását feltételezi – érdemben megkülönbözteti a két deliktumot. Mindezekre figyelemmel az üzletszerű kerítés, valamint a kitartottság emberkereskedelemre változtatását bizonyítékokkal alátámasztani nem lehet, továbbá a tárgyaló ügyész által e körben hivatkozott jog- és társadalomfejlődés sem állja meg a helyét.

[25] Elemezte tanúl tanú magatartását, élethelyzetét, vallomásait, a lehallgatott beszélgetéseit, édesanyjának, az 1. és 3. számú tanúnak a nyilatkozatait, a vonatkozó, szakirodalmat, nemzetközi kutatásokat, jogszabályi környezetet, tanulmányokat, valamint az ügyben eljáró hatóságoknak tanúl perjogi helyzetével kapcsolatos eljárását, és arra a következtetésre jutott, hogy Terhelt1 nem viktimizálta őt, határozottan leszögezhető, hogy a két ember között nem volt olyan hatalmi viszony, amit az emberkereskedelem tényállása feltételez. Kiszolgáltatott helyzetben sem volt, hiszen választhatott a prostitúció és az egyéb munkák között, 2019. augusztusában választott is, még hozzá éppen az I. r. vádlott ráhatására. Később azonban folytatta a prostitúciós tevékenységét, illetve más férfival került érzelmi kapcsolatba, ebből következően pedig a Terhelt1hez fűződő érzelmei korántsem voltak annyira végzetesek, hogy megfosztották volna a tényleges választás lehetőségétől, amivel egyébként élt is mind a prostitúciót, mind pedig annak folytatása mellett a férfi támaszt illetően is. Sorsát saját akaratával formálta, ez így volt akkor is, amikor Terhelt1hez kötődve dolgozott a prostitúcióban és azon kívül is. Rámutatott, hogy az emberkereskedelem bűncselekménye csak akkor jöhet számításba, ha a beleegyezés erőszak, fenyegetés, megtévesztés vagy olyan kiszolgáltatottság kihasználása révén születik meg, ahol a sértettnek nincs más valódi választási lehetősége: el kell fogadnia a bűnös kizsákmányolást. Ezzel szemben a megtévesztés értelemszerűen azt célozza, hogy a sértett maga döntsön, de az ehhez szükséges információk hamis tényeket közvetítenek. Ilyen értelemben tehát a kiszolgáltatott helyzet kihasználása és a megtévesztés az emberkereskedelem elkövetési magatartásaként egymást kizárja. Ha ugyanis a sértettnek ténylegesen nincs más választási lehetősége, akkor nem kell, de nem is lehet megtéveszteni annak érdekében, hogy a helyzet elfogadása mellett döntsön.

[26] A kizsákmányolás törvényi fogalmával kapcsolatban kifejtette, hogy az álláspontja szerint nehezen értelmezhető, hiszen az elkövetéskor hatályos Btk. 192. § (2) bekezdése a

kizsákmányolást célként jelölte meg, míg a (8) bekezdés szerint kizsákmányolás a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés, melyeket összevetve ez úgy olvasandó, hogy az elkövető arra törekszik, hogy ki tudja tűzni a kizsákmányolás célját. Az ítéletben szereplő meghatározás pedig ehhez képest is téves, hiszen a törvényi meghatározásban szó sincs feltűnő értékaránytalanságról. Még arról sincs, hogy az elkövetőnek egyáltalában bármilyen ellenértéket kell szolgáltatnia a megszerzett előnyért cserébe. Ha valaki aránytalanul többet ad, mint amennyit kap, vagy egyáltalában nem ellentételezik az általa nyújtott előnyt, akkor az önmagában nem kizsákmányolás, mert nem a kiszolgáltatott helyzet kihasználásával történik. Bár az ítélet megállapította a kiszolgáltatottság fennállását tanúl esetében, azonban hiányzik a helyzet és a Terhelt I-nak történt pénzjuttatás közötti oksági kapcsolat leírása az I. r. vádlott cselekvőségének és bűnösségének a megalapozása körében. Hozzáfűzte, hogy a törvényszék megtévesztésre is hivatkozik, a kiszolgáltatott helyzet kihasználása és a megtévesztés azonban kizárja egymást. Hivatkozott e körben a Fővárosi Törvényszék 15.B.672/2019/66. számú ítéletére is.

[27] A pénzmosással összefüggésben megjegyezte, hogy a II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a pénzmosás bűncselekményére vonatkozóan gyanúsítás közlésére nem került sor, nyomozás ténylegesen azt illetően nem folyt, és ugyanez vonatkozik az I. r. vádlottra, akit az ítélet felbujtóként jelöl meg. Ugyanakkor - bár a vádirat utal a leplezési szándéokra - a vádmódosítás alkalmával, és azóta sem terjesztette elő a vád a bűncselekményre vonatkozó bizonyítási eszközöket, illetőleg az azokban fellelhető bizonyítékokat, amely hátráltatja a védekezést a szakszerű, jogi érvekkel is alátámasztott formájának a kidolgozásában. Kifejtette, hogy a pénz eredetéről, valamint a forrás leplezése érdekében történő közreműködésről a II. r. és III. r. vádlottaknak nem volt tudomásuk, ennek ellenkezőjét az eljárás anyaga és az ítélet indokolása nem bizonyította.

[28] Kiemelte azt is, hogy a pénzmosás három fázisban valósul meg: az elhelyezés, a rétegzés és az integrálás. Utóbbi alapvetően a legális gazdaságba való bejuttatást jelenti, ilyen azonban itt nem történt, a „felélés”, a saját szükségletekre fordítás nem testesíti meg azt a társadalomra veszélyességet, ami a pénzmosás lényege. Érvelése szerint Terhelt I. r. vádlott maga is elismerte, hogy vettek fel pénzt az ő számára, az ebben közreműködő rokonoknak azt mondta, hogy utalást vár, de neki magának a korábbi ítélete miatt nem lehet bankszámlája, mert arról a végrehajtó azonnal leemelné a beérkezett összegeket, egyebet azonban a pénz eredetéről nem mondott. Mindez pedig teljesen életszerű, mert valóban hatalmas összegeket kértek rajta számon, ami önmagában elegendő indok arra, hogy ne legyen saját számlája, de az átutalással érkező pénzeket mégis meg tudja kapni. Ennél bővebb tájékoztatás az átutalásokat fogadó, illetőleg a pénzt felvevő személyek számára nem volt szükséges, nem volt indokolt, melyet álláspontja szerint az általa részletesen idézett vádlott-társi nyilatkozatok és tanúvallomások is alátámasztanak. Minderre figyelemmel a törvényszék ezzel kapcsolatos indokolását spekulatívnak ítélte, ráadásul a pénzt ténylegesen az automatából felvevők nagyobb részének a kihallgatása nem is történt meg, ezért álláspontja szerint a pénzmosásra a tudati elem tisztázásának a hiányában következtetni alappal nem lehet.

[29] Kifogásolta azt is, hogy az ítélet nagy terjedelemben ismerteti a lehallgatott beszélgetéseket, azok tartalmi elemzése azonban elmaradt, önkényesen ragadott ki terhelőként értelmezhető szövegeket, anélkül, hogy azokat kontextusba helyezve elemezte volna, sőt esetenként az tényszerűen iratellenes. Mindezeket példákon keresztül is illusztrálta. Maradéktalanul egyetértett azonban azzal a törvényszéki állásponttal, hogy az a magas fokú szervezettség, hierarchia és konspiratív működési mód, amelyet a bűnszervezet fogalma megkövetel, nem jött létre.

[30] Mindezekre figyelemmel elsődlegesen az I. r. vádlott felmentését indítványozta, másodlagosan pedig azt kérte, hogy az ítéltábla az I. r. vádlott bűnösségét kizárólag kitarthatóságban állapítsa meg, és a vele szemben kiszabott büntetést - részletesen elemezve és bemutatva az enyhítő körülményeket, valamint a bíróságok büntetéskiszabási gyakorlatát - lényegesen enyhítse.

[31] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének kiegészítésében hivatkozott arra is, hogy megítélése szerint módosult az igazságszolgáltatás, sőt az ügyészség álláspontja az emberkereskedelem jelen ügyben alkalmazott tényállásának az értelmezésében. Felhívta a figyelmet a Miskolci Törvényszéken B.31/2019. szám alatti ügyben kifejtett ügyészi álláspontra, illetve az emberkereskedelem tényállásának értelmezése kapcsán hivatkozott a jogszabály céljára, a törvényjavaslat indoklására, a nemzetközi irányelvekre, az alaptörvényre, valamint a jogszabályoknak a józan ész és a közjó szerinti, az erkölcsös és gazdaságos célnak megfelelő értelmezésének követelményére.

[32] A II. r. vádlott védője a fellebbezésének indoklásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem megalapozott, a széleskörűen felvett bizonyítás során beszerzett bizonyítékokból helytelen következtetést vont le védenca bűnösségére. Hozzáfűzte, hogy a II. r. vádlott nem vitatta és nem is vitatja, hogy egy számára ismeretlen, tanúl nevű nő a számlájára 2019 május 9. és 2019. június 20. között 600.000,-Ft körüli összeget fizetett be, mely összegek szinte teljes egészében I. r. vádlotthoz kerültek, következetesen tagadta azonban, hogy tudomása volt a pénz eredetéről. Érvelése szerint védenca arról tudott, ami egyébként a környezetében is közismert volt, hogy az I. r. vádlott festő-mázoló szakképesítést szerzett a börtönben, illetve arról, hogy ilyen jellegű munkát végez, egy csapattal jár dolgozni, de arról, hogy milyen keretek között végzi, vállalkozóként, vagy munkavállalóként, nem volt tudomása. Tudta továbbá azt is, hogy az I. r. vádlottnak a korábbi büntetőügyéből nagyon sok fizetnivalója van, nem lehet saját bankszámlája, mert végrehajtás van ellene. Mindezt az I. r. és II. r. vádlott ezt egyezően adta elő, ennek cáfolatára nem is folyt bizonyítás.

[33] Álláspontja szerint – a törvényszék indoklásával szemben – a II. r. vádlottnak nem kellett tudnia a pénz bűnös eredetéről, abból, hogy nem havi rendszerességgel jött a pénz vagy nem mindig más embertől. A való életben ez nem így van, aki alkalmi munkát végez, az nem azt jelenti, hogy mindig máshol, hanem hogy napi elszámolással kapja a fizetését, mivel nem dolgozik minden nap, csak ha ténylegesen van feladat. Az sem támasztja alá védenca bűnösségét, hogy a lehallgatási anyagok szerint az I. r. vádlott ezen események után felhívta, hogy védenca mit mondjon az utalt összegekről, sőt ez inkább arra utal, hogy nem tudott semmiről, hiszen, ha tisztában lett volna a tényekkel, akkor nem kellett volna megbeszélni, illetve ez már az események után történt. Ekként, ha a II. r. vádlott tudattartama arra terjed ki, hogy a pénzt munkáért kapta az I. r. vádlott, akkor az a pénz az ő szempontjából nem származhat bűncselekményből, ezzel nem kellett számolnia.

[34] Emellett a pénzmossa törvényi tényállása szerint az elkövetéshez az nem elegendő, hogy pénzfelvételt eszközöl az elkövető, az is szükséges, hogy ezt célzatosan, egyenes szándékkal kövesse el, mégpedig annak érdekében, hogy a dolog eredetét elleplezze. Ehhez képest a lehallgatások szerint 2019. május elején maga a sértett tanúl javasolta, hogy az I. r. vádlott kérje meg valamelyik ismerőst, hogy annak a bankszámlájára tudjon utalni, mert így egyszerűbb, tehát senkiben, még I. r. vádlottban sem merül fel, hogy így a pénz útja nem lesz követhető, hiszen a korábban készpénzben átadott összegekről nincs tudomása a hatóságoknak, a befizetettekről viszont van, tehát ez az utalgatás sok mindenre alkalmas volt, arra azonban nem, hogy a pénz eredetét elleplezze.

[35] Kiemelte, hogy jelen esetben nem volt olyan gyanús körülmény, amiből a II. r. vádlottnak azt kellett volna tudnia, hogy a pénz, ami a számlájára kerül, bűncselekményből származhat. Egy konkrét személytől jött a pénz, ráadásul a pénzösszegek nagysága sem

kellett, hogy feltűnést keltsen, hiszen az a 606.000,- Ft, amely összességében felmerül, bagatell összeg, egyetlen utalás sem érte el a 100.000,-Ft-ot. Utalt arra is, hogy nem tényállási elem, azonban fontos, hogy védenccé semmilyen módon nem részesült a fenti összegből. Ha ugyanis valaki szándékosan bűncselekményt követ el, annak legtöbbször a vagyoni előny a motivációja, tehát ezen segítség, szívesség ingyenes volta is védenccé ártatlansága irányába mutat.

[36] Minderre figyelemmel a II. r. vádlott felmentésére tett indítványt, arra tekintettel, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Abban az esetben, ha az ítéltábla védenccé büntetőjogi felelősségét állapítaná meg, enyhítő körülményként kérte figyelembe venni büntetlen előélet, azt, hogy a hatóságokkal együttműködött, vallomást tett a nyomozati szakban, az iskola befejezését követően folyamatosan dolgozik és jelentős a neki fel nem róható időmúlás.

[37] A III. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában előadta, hogy a rendkívül széles körűen lefolytatott elsőfokú eljárás során a vádhatóság minimális mértékben sem bizonyította, hogy a III. r. vádlott a cselekvőségével megvalósította volna a Btk. 399. (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerint minősülő pénzmosás büntettének bármely törvényi tényállási elemét. Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott fentiek szerinti bűnösségét megállapító ítélete pedig gyakorlatilag semmivel sem indokolta, illetve támasztotta alá a védenccé bűnösségének megállapításához elengedhetetlen azon következtetést, mely szerint a III. r. vádlott tudata átfogta, vagy kellő gondosság mellett átfoghatta volna a rokoni szívességgént Terheltl rendelkezésére bocsátott, bizonyítottan a vádirati tényállásban meghatározott időszakot megelőzően és a III. r. vádlott által bizonyítottan nem használt, azaz számára érdektelen bankszámlára érkező pénzüsszegek bűnös eredetét. A III. r. vádlott az eljárás során tett gyanúsítottai vallomásában okszerű és ellentmondásmentes magyarázatot adott arra, hogy milyen információk tudatában bocsátotta Terheltl rendelkezésére a tárgyi bankszámlát és miért segített unokatestvérének mindenfajta ellenszolgáltatás nélkül a számlára érkező pénzüsszeget felvételében. Vallomását az I. r. vádlott vallomásai is megerősítették. Ezt a gyanúsítottai vallomást a vádhatóság nem tudta megingatni és az elsőfokú eljárás minimális bizonyítékot sem tárt fel a tárgyi bűncselekményben való felelősség igazolására. Minderre figyelemmel a III. r. vádlott felmentését indítványozta.

[38] Az ítéltábla az I. r., II. r. és IV. r. vádlottak védőjének indítványára tekintettel az ügyben a Be. 599. § szerinti nyilvános ülést tartott.

[39] A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a IV. r. vádlott bűnösségének megállapítása, az I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítása mellett érvelt.

[40] Az I. r. vádlott védője a perbeszédében a fellebbezésének indokolásában kifejtettek mentén indítványozta az I. r. vádlott felmentését, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését, azzal, hogy utóbbi esetben az ítéltábla a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítsa meg.

[41] A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elmondott perbeszédében kiemelte, hogy védenccé csak szívességet tett az I. r. vádlottnak, amikor engedte használni a bankszámláját, az oda érkező pénzüsszegek eredetéről semmilyen tudomással nem bírt, segítségéért cserébe semmilyen ellenszolgáltatásban nem részesült, így terhére a pénzmosás büntette nem állapítható meg.

[42] A III. r. vádlott védője védőbeszédében elmondta, hogy védenccé bűnösségét semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, semmiféle adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy ő bármit tudott volna, vagy tudhatott volna az I. r. vádlott aktuális időszakban folytatott

tevékenységéről, bármi legyen is az. Nem volt tudomása, nem is lehetett tudomása tanúl személyéről, Terheltlcal fennálló kapcsolatáról, tevékenységéről, a bankszámlájára érkező pénzek eredetéről. Minderre figyelemmel a III. r. vádlott felmentését indítványozta.

[43] A IV. r. vádlott védője felszólalásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. Részletesen kifejtette annak indokait, miért tartja helyesnek a törvényszék ítéletének felmentő rendelkezését.

[44] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán beszélt a szabadulása utáni élethelyzetéről, tanúval fennálló kapcsolatáról, magatartásáról, tagadta, hogy bármilyen módon kihasználta, megtévesztette vagy becsapta volna őt. Kiemelte, hogy próbálta őt rábeszélni arra, hogy hagyjon fel a prostitúcióval, és keressen egy tisztességes foglalkozást magának. Szabadulását követően be akart illeszkedni a társadalomba, hasznos tagja akart lenni, igyekezett a pártfogójánál, jelentkezett a polgármesteri hivatalban, kért munkát, illetve alkalmi munkát végzett, és gondoskodott a gyermekeiről.

[45] A II. r. és IV. r. vádlottak egyetértettek a védőjükkel, és az utolsó szó jogán nem kívántak elmondani semmit.

[46] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezésekre tekintettel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen. Az ítéltábla vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, valamint a bűnösség kimondására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseket, továbbá a járulékos kérdésekben hozott döntések törvényességét is.

[47] A másodfokú bíróság elsődlegesen az eljárás törvényességét vizsgálta. Ennek során azt állapította meg, hogy olyan eljárásjogi szabálysértés, mulasztás, amely kizárná az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi felülbírálatát, nem történt, illetve az ítéltábla olyan szabályszegést sem tapasztalt az elsőfokú bírósági eljárásban, amely kihatással volt a törvényszék döntésére.

[48] A bűncselekmények felderítése, a bizonyítékok összegyűjtése, rögzítése során mind a nyomozó hatóság, mind az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően járt el, a bizonyítás anyagából nem kellett törvénytelenül beszerzett bizonyítékot kirekeszteni, ennél fogva a felülbírálat valamennyi, az eljárás során beszerzett bizonyítékra kiterjedhetett.

[49] E körben az ítéltábla kiemelten vizsgálta a bírói engedélyhez kötött leplezett eszköz, a Be. 231. § d) pontja szerinti lehallgatás során beszerzett bizonyítékokat. Ezzel összefüggésben ki kell emelni, hogy a bíróság nem gyakorol törvényességi felügyeletet a nyomozó hatóság felett, amennyiben azonban valamely bizonyíték beszerzésére törvénysértő módon került sor, azt a Be. 167. § (5) bekezdésére figyelemmel ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, akár az első, akár a másodfokú eljárásban.

[50] Az új büntetőeljárási törvény hatálybalépésével a korábban a titkos információgyűjtésként, illetve titkos adatszerzésként ismert bizonyítékgyűjtés szabályai is megváltoztak, erősödtek a garanciális elemek, szigorodtak a határidők, a felhasználásra vonatkozó szabályok. A bírói engedélyhez kötött leplezett eszközök alkalmazásával kapcsolatos anyag hiánytalanul rendelkezésre áll, a nyomozási bíró végzései úgy az engedélyezés, mind az engedély meghosszabbítása tekintetében az eljárási törvény rendelkezéseinek mindenben megfelelnek, nem érintett személy alaptalan megfigyelésére, vagy törvényi határidő megsértésére nem került sor. A Be. 234. § (1) bekezdése szerint bírói engedélyhez kötött leplezett eszközök az öt évig terjedő vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmény esetén alkalmazhatók, míg a (2) bekezdés szerint a bírói engedélyhez kötött leplezett eszközök a három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, szándékosan elkövetett bűncselekmények esetén is

alkalmazhatók, amennyiben a) üzletszerűen vagy bünszövetségben elkövetett a bűncselekmény, vagy c) kerítés vagy kitartottság a bűncselekmény tárgya. Mindezek alapján az ítéltábla egyetértett a törvényszékkal abban, hogy a leplezett eszközök alkalmazásával beszerzett bizonyítékok törvényesek: a nyomozás elrendelésére a Btk. 200. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő üzletszerű kerítés büntette – azaz a Be. 234. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés a) és c) pontjában meghatározott bűncselekmény miatt - került sor 2019. március 29. napján, a nyomozás elrendelését követően a nyomozó hatóság rendelkezett bírói engedéllyel a beszélgetések rögzítésére, a bírói engedélyben meghatározott kereteket a nyomozó hatóság nem lépte át, a vonatkozó határidőket betartotta, az alkalmazás meghosszabbításához szükséges engedélyeket beszerezte, így az abból származó bizonyítékok a Be. 252. § (1) és (2) bekezdésében írtaknak megfelelően felhasználhatóak, a leplezett eszközök használatához fűződő garanciális szabályok teljes mértékben érvényesültek. Ennélfogva – osztva a törvényszék ezzel összefüggő indokolását – az így beszerzett bizonyíték kirekesztésére nem kerülhetett sor.

[51] Ekként mind a nyomozó hatóság felderítő munkája, mind a törvényszék eljárása megfelelt a törvényességi követelményeknek, a hatályos jogszabályoknak megfelelően folyt a bizonyítás. A törvényszék perrendszerűen hallgatta ki a vádlottakat, a tanúkat, a nyomozás során felvett vallomások jegyzőkönyveit, az okirati bizonyítékokat, a leplezett eszközök alkalmazása során rögzített bizonyítási anyagot ismertetés útján a bizonyításba beemelte, a vádlottak és védők jogainak érvényesülése a jegyzőkönyvek alapján biztosított volt. A terheltek és a védők a tárgyaláson fogatosított eljárási cselekmények eredményeként valamennyi felhasznált bizonyítékkal szembesülhettek, a releváns adatokat megismerhették, azokra érdemben reagálhattak, élhettek az indítványtételi, észrevételezési, kérdezési jogukkal, a védekezéshez való joguk nem sérült a bírósági eljárásban sem. Tény, hogy egyes bizonyítási indítványokat a törvényszék elutasított, ez azonban nem jelent eljárási szabálysértést. Az, hogy az elsőfokú bíróság egyes bizonyítási indítványokat nem tartott szükségesnek, az eljárás későbbi szakaszában érdemben támadható, illetve rendkívüli jogorvoslat során is sérelmezhető.

[52] A törvényszék valamennyi, a büntetőeljárás során feltárt bizonyítékot megvizsgált, azokat az elsőfokú ítéletben részletesen elemzett és ismertetett is. Ehhez képest az általa megállapított tényállást a vád és a védelem is számos ponton iratellenesnek találta, az ezzel kapcsolatos jogorvoslati érveléseket azonban az ítéltábla nem találta alaposnak. A törvényszék a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítással kapcsolatos vádlói, védői felvetésekre reagált, a bizonyítási indítványoknak szükséges mértékben helyt adott, a tényállást kellő mértékben felderítette. Ennek kapcsán az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ügyben további bizonyítás nem szükséges, az I. r. vádlott és védője által felvetett, a bizonyítás kiegészítésére vonatkozó felvetések nem állják meg a helyüket, ezért a további bizonyítási indítványokat elutasította. Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat kimerítően elemezte, azonos szempontok szerint értékelte, ennek során logikai hibát nem vétett, a ténymegállapításai pedig összhangban állnak a bemutatott bizonyítékokkal. A tényállás megalapozott, téves ténybeli következtetést vagy egyoldalú mérlegelést nem tartalmaz, viszont rögzíti azokat az adatokat, tényeket, amelyek szükségesek a vádlottak büntetőjogi felelősségének megítéléséhez.

[53] Az I. r. vádlott és tanú sértett kapcsolatát, a vád alapját képező prostitúciós tevékenységet illetően számos bizonyíték áll rendelkezésre, az I. r. vádlott és a sértett előadásai mellett nyilatkozott arról az 1. és 3. számú tanú, valamint a sértett édesanyja, tanú2 is, illetve alapvető fontosságú a lehallgatási anyag, amely – mint objektív bizonyíték – mind terjedelmében, mind minőségében kiemelkedő. Az I. r. vádlott az eljárás során számos ponton több alkalommal változtatta meg a vallomását, ezeket az eltérő nyilatkozatokat a törvényszék

hiánytalanul számba vette és ütköztette az egyéb bizonyítékokkal. Ugyancsak ellentmondásosan nyilatkozott az eljárás során tanúl sértett is, előadásában találhat megragadni valót a vád és a védelem is, összességében azonban megállapítható, hogy folyamatosan tett olyan kijelentéseket, amely korábbi vallomásának is ellentmond, de nem egyeztethető össze az I. r. vádlott vallomásával és az 1. számú és 3. számú tanúk nyilatkozataival sem, sőt, esetenként a lehallgatások során rögzített beszélgetésekkel sem korrelál. Mindezeket az ellentmondásokat az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta és elemezte, megállapításaival az ítéltábla maga is egyetértett. Szintén releváns információkkal szolgált az I. r. vádlott és a sértett közötti érzelmi viszonyt, valamint a sértett élethelyzetét, életvitelét érintően a 3. számú tanú és tanú2 tanú vallomása.

[54] Mindezeket a gyakran egymásnak is ellentmondó személyi bizonyítékokat kellett az elsőfokú bíróságnak egybevetnie az I. r. vádlott magatartása, a sértett motivációi, a közöttük fennálló viszonyrendszer tekintetében tárgyilagosságnak tekinthető, a közöttük elhangzott beszélgetéseket tényszerűen rögzítő lehallgatási anyaggal, és ezen bizonyítékok alapján okszerűen állapította meg a törvényszék, hogy az I. r. vádlotthoz érzelmileg kötődő, irányában szerelmi álmokat szövögető tanúl sértett 2019. március végétől kezdődően úgy folytatott prostitúciós tevékenységet Település1-en, hogy ezen tevékenységében az ezt a helyzetet kihasználó I. r. vádlott folyamatosan ellenőrizte, irányította, beszámoltatta és utasította, valamint az általa keresett pénzt elvette. Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte és bemutatta azokat a közleményeket, amelyekből kiderül, hogy az I. r. vádlott felügyelete mellett tanúl sértett milyen, az I. r. vádlotthoz kötődő emocionális helyzetben, miként folytatta a tevékenységét, és az abból származó keresetét miként vette el az I. r. vádlott. Lehet ezekből a közleményekből egyet-egyet kiemelni, és esetlegesen eltérő tartalmat fűzni az adott párbeszédhez, de a rögzített beszélgetések száma, összességében azok tartalma az I. r. vádlott védekezését, ahhoz fűzött magyarázatát, valamint a sértett I. r. vádlottat menteni igyekvő utóbb tett nyilatkozatait egyértelműen cáfolják.

[55] Arra nézve, hogy a prostitúcióból származó pénz miként jutott el az I. r. vádlotthoz, a II. r. és III. r. vádlott ténybeli beismerő vallomása mellett további objektív bizonyítékot jelentett a pénzügyi adatok szolgáltatása, a bankszámlakivonatok és a bankautomaták felvételei is. Emellett az elsőfokú bíróság leírta azokat a tényeket, tudati elemeket is, amelyek alapján a II. r. és III. r. vádlottnak tisztában kellett lennie a bankszámlájukra érkező pénzösszegek bűnös eredetével, de megindokolta a törvényszék azt is, hogy a IV. r. vádlott esetében mindez miért nem bizonyítható. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos okfejtése logikus, tárgyyszerű, érvelésével az ítéltábla is mindenben egyetértett.

[56] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okkal építette az ítéleti tényállást az objektív bizonyítékokra, elsősorban a leplezett eszközök alkalmazása során rögzített bizonyítási anyagra, és ezen bizonyítékokhoz képest minden releváns körülményre kiterjedően, okszerűen vetette el a vádlottak védekezését. Olyan zárt kört alkotnak ugyanis ezek a bizonyítékok, amelyek megbontása nem lehetséges. A rendelkezésre álló személyi és tárgyi bizonyítékok értékelését, elemzését követően az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a lefolytatott bizonyítás és az annak eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható, az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet.

[57] Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján a [44] bekezdésben mindössze annyiban helyesbíti, hogy a II. r. vádlott által a bankszámlájáról felvett pénzösszeg 529.000,- Ft volt.

[58] Ezzel a helyesbítéssel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt, eltérő tényállás megállapítására, az I. r., II. r. és III. r. vádlottak felmentésére, illetve a IV. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárás törvénye szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[59] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r., II. r. és III. r. vádlottak bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is nagyrészt megfelel a büntető anyagi jog szabályainak, törvényes továbbá a IV. r. vádlott vonatkozásában hozott felmentő rendelkezés.

[60] Egyetértett az ítéltábla a törvényszékkal abban, hogy a vádlottakra nézve az elkövetéskor hatályos büntető törvény alkalmazása a kedvezőbb, tekintettel arra, hogy az elbíráláskor hatályos törvény az I. r. vádlott tekintetében az emberkereskedelem büntettként értékelt cselekményt súlyosabban rendeli büntetni, míg a II. r. és III. r. vádlott vonatkozásában nem eredményez enyhébb elbírálást.

[61] Nem osztotta ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a prostituáltak toborzása, mint elkövetési magatartás az I. r. vádlott terhére megállapítható. A toborzás azt jelenti, ha valaki valamilyen célra embereket gyűjt, valamilyen dologra igyekszik őket rávenni, arról meggyőzni, annak megnyerni. A toborzás értelemszerűen minél több ember elérésére, meggyőzésére, megnyerésére irányul. Jelen ügyben már a vádirat sem írt le olyan elkövetési magatartást, és illet az elsőfokú eljárás sem igazolt, valamint a megállapított tényállás sem tartalmaz, hogy Terheltl I. r. vádlott tanúln kívül más személyt akár közvetlenül, személyesen, akár más módon, például hirdetés útján arra próbált volna rávenni, hogy prostitúciós tevékenységet végezzen, és az abból származó bevételét, vagy annak meghatározott részét adja át számára. Egyes lehallgatott beszélgetésekben, tanúvallomásokban információmorzsák vannak arra vonatkozóan, hogy az I. r. vádlottnak szándékában állt több személy „futtatása”, kereshetett ilyen célból lányokat, illetve foglalkozhatott más lányokkal, esetleg több prostituált is dolgozott neki, kifejezett bizonyítás azonban erre vonatkozóan nem folyt, konkrét bizonyítékok azzal kapcsolatban nincsenek, hogy az I. r. vádlott kiket, hol, mikor, milyen módszerrel kívánt rábírti prostitúciós tevékenység folytatására.

[62] Az emberkereskedelem büntettséghez fűzött miniszteri indokolás szerint a kizsákmányolás pontos definícióját a 2011/36/EU irányelv, és egyéb, az emberkereskedelem megelőzésére és leküzdésére vonatkozó nemzetközi dokumentumok nem adják meg, csupán annak tipikus, minimálisan büntetendő előfordulási eseteit sorolják fel, így többek között a más prostitúciójának kihasználását is. Erre tekintettel a törvény megfelelő absztrakcióval határozza meg értelmező rendelkezésben a kizsákmányolás fogalmát, miszerint a kizsákmányolás a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy abban tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés. Így a törvénybe foglalt értelmező rendelkezés szerint a kizsákmányolás központi fogalmi elemei: a kiszolgáltatott helyzettel visszaélés, illetve az előny szerzésére törekvés. A kiszolgáltatott helyzet előállhat egy tényező következményeként, de kiválthatja azt több tényező összessége, a kiszolgáltatott helyzetet előidézhetheti az elkövető, de az fennállhat tőle függetlenül is. Utóbbi esetben az elkövetői visszaélés a már meglévő kiszolgáltatott helyzet fenntartásával, vagy az abból való kilábalás megakadályozásával valósulhat meg. A kizsákmányolási célzat fennáll már azzal, hogy az elkövető törekszik az előny megszerzésére.

[63] A másodfokú bíróság elfogadta a törvényszék azon megállapítását, hogy érzelmi függőségi viszony alakult ki az I. r. vádlott és a sértett között, Terheltl I. r. vádlott tanúln erős kötődési vágyát, az irányában tanúsított érzelmeit, az iránta érzett szerelmét, az ebből eredő

emocionálisan kiszolgáltatott helyzetét használta ki a sértett - prostitúcióval megkeresett - pénzének elvétele során. Van megtévesztő magatartás az I. r. vádlott részéről, bár nem ő alakította ki a kiszolgáltatott állapotot, az érzelmi bizonytalanságot, az ebből eredő kötődési vágyat, a téves szerelmi képzetet a sértettben, azonban a sértett téves gondolatait, téves érzelmeit, az esetleges közös jövő ábrándjának képét benne fenntartotta, ily módon őt tévedésben tartotta, és azt kétségtelenül ki is használta a sértett pénzének megszerzésére. Ez a megtévesztő magatartás azonban az ítéltábla álláspontja szerint a kizsákmányoláshoz kapcsolódik, a célzat elérését szolgálja, mivel az előny megszerzésére törekvés ezáltal - a sértett érzelmi tévedésben tartásával - realizálódik. Ekként a kétszeres értékelés tilalmába ütközik az I. r. vádlott tévedésben tartással megnyilvánuló megtévesztő magatartásának külön minősítő körülményként történő értékelése, ezért az I. r. vádlott terhére megállapított emberkereskedelem büntette minősítésből a c) pontra utalást mellőzte.

[64] Az irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott két személyt, a II. r. és III. r. vádlottat bírta rá eredményesen a pénzmosásra, ezért az I. r. vádlott terhére megállapított felbújtóként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntette 2 rendbelinek minősül. Itt utal az ítéltábla arra, hogy az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette azokat a jogi érveket, amelyek alapján a II. r. és III. r. vádlottak tényállásban írt magatartása megvalósítja a pénzmosás büntettének tényállási elemeit, azokat a másodfokú bíróság mindenben osztotta, a vádlottak felmentésére bűncselekmény hiányában nem kerülhet sor.

[65] A büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, azonban azokat az ítéltábla annyiban pontosítja, hogy Terhelt I. r. vádlott vonatkozásában enyhítő körülmény, hogy az eljárás kezdetétől fogva - több, mint két éven keresztül - a legsúlyosabb kényszerintézkedés, letartóztatás hatálya állt. Nem enyhítő körülmény a II. r. és III. r. vádlott esetében a bűncselekménnyel érintett időszak viszonylagos rövidebb volta, mert az több hónapon keresztül tartott, és folytatólagos elkövetést eredményezett, ami viszont súlyosító körülmény. Nem osztotta ugyanakkor az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség okfejtését, miszerint az I. r., II. r. és III. r. vádlottak között bűnszövetség létesült, ami súlyosító körülmény. Az elkövetés körülményei alapján az I. r., II. r. és III. r. vádlott viszonylatában semmiféle szervezetség nem állapítható meg: a II. r. és III. r. vádlott megengedte az I. r. vádlottnak, hogy a sértett a prostitúcióból származó keresetét a bankszámláikon keresztül juttassa el az I. r. vádlotthoz, majd – amikor a pénz megérkezett a számlára – az I. r. vádlott kérésére vagy saját maguk felvették azt, vagy a bankkártya átadásával biztosították ennek lehetőségét az I. r. vádlott számára.

[66] Az így kiegészített enyhítő és súlyosító körülmények mellett a másodfokú bíróságnak a büntetés kiszabása során figyelemmel kellett lennie arra is, hogy az I. r. vádlott terhére az elsőfokú ítélettel szemben egy elkövetési magatartás, valamint egy minősítő körülmény nem állapítható meg, amely a vele szemben kiszabott büntetés súlyosítását semmiféleképpen nem indokolja. Az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények absztrakt tárgyi súlya valóban jelentős, a halmazati szabályokra figyelemmel vele szemben 2-12 évig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé a törvény. Emellett az I. r. vádlott hosszabb tartamú szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság hatálya alatt követte el a jelen eljárásban elbírált cselekményeit, amelyek közül a pénzmosásban vezető, kezdeményező szerepe is volt, mindez pedig az I. r. vádlott fokozott társadalomra veszélyességére utal. Ugyanakkor a joghátrány meghatározása során azt sem lehet figyelmen kívül hagyni - amellet, hogy a fentiek szerint az emberkereskedelem büntette kapcsán egy elkövetési magatartás, valamint egy minősítő körülmény nem állapítható meg -, hogy a bűncselekmények konkrét tárgyi súlya az ilyen jellegű cselekményekhez viszonyítottan az enyhébb megítélésűek közé sorolható. Minderre figyelemmel az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy az első fokon vele szemben kiszabott szabadságvesztés eltúlzott, ezért a

fokozatosság elvének és a belső arányosság követelményének figyelembevételével annak enyhítése indokolt.

[67] Ennélfogva a másodfokú bíróság az irányadó 7 év középérték figyelembevételével, a büntetés generális és speciális céljait is szem előtt tartva az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetést a középértéket el nem érő, azonban azt megközelítő tartamú szabadságvesztésre enyhítette.

[68] A másodfokú bíróság megítélése szerint a II. r. és III. r. vádlottak büntetése igazodik az általuk elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához és a vádlottak bűnösségének fokához, annak súlyosítására az ítéltábla nem látott lehetőséget. A tetтарыos büntetés-kiszabási elv érvényesülésére, a vádlottak büntetlen előéletére és az egyéb enyhítő tényezőkre, így az időmúlásra is figyelemmel megfelel a büntetési céloknak, hogy az elsőfokú bíróság a törvényi minimumban szabta ki velük szemben a büntetést, hiszen a cselekményük konkrét tárgyi súlya, a személyükben rejlő társadalomra veszélyesség lényegesen kisebb. Ekként az ítéltábla nem tartotta szükségesnek esetükben a sem a szabadságvesztés mértékének súlyosítását, sem a végrehajtás felfüggesztése próbaidejének felemelését.

[69] Észlelte az ítéltábla, hogy a Magyar Államkincstárhoz az ORFK által pénztétként befizetett – P109. szám alatti – 26.500,- Ft bűnjel pénzt jelenleg a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala BL00115/2022/1. szám alatt kezeli letétként, ezért azt a vagyonek Kobzásra vonatkozó rendelkezés végrehajthatósága érdekében megfelelően feltüntette.

[70] Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészszéggel abban, hogy a költségjegyzék 1. és 2. tételszámai alá bejegyzett szakértői díjak szükségtelenül merültek fel. Emiatt az ítéltábla a törvényszék bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezését megváltoztatta, és a Be. 574. § (3) bekezdése alapján megállapította, hogy e költségek az állam terhén maradnak. Így a IV. r. vádlott felmentésére is figyelemmel az elsőfokú eljárás befejezéséig felmerült és az állam által viselt bűnügyi költség összesen 654.383,- Ft.

[71] Az ítéltábla a fentiekre figyelemmel, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján, míg egyéb rendelkezéseit, amelyek törvényesek voltak, a Be. 605.§ (1) bekezdés szerint helyben hagyta.

[72] Az ítéltábla a Btk. 92. §-a alapján beszámította az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú határozat kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába.

[73] A másodfokú bíróság a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárásban a IV. r. vádlott kirendelt védőjének díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költségről, és a Be. 575. § (1) bekezdésére figyelemmel megállapította, hogy az az állam terhén marad.

Győr, 2022. június 14.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 2021. július 06. napján kelt 17.B.30/2020/144. számú ítéletének meg nem változtatott részre a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. június 14.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke